Filipenii

Filipenii

Înainte de a încheia scurtele noastre cercetări referitoare la diferitele lucruri care ar trebui să-i caracterizeze pe credincioşi „din prima zi“, dorim să observăm ceea ce îi caracteriza pe filipeni.

În cea de-a doua sa călătorie misionară în Europa, apostolul Pavel a venit şi s-a oprit şi în Filipi (Faptele Apostolilor 16). Făclia Evangheliei a aprins şi acolo multe lumini. Acei credincioşi, uniţi prin Duhul Sfânt cu Trupul lui Hristos de pe pământ, formau o mărturie locală, un sfeşnic care răspândea lumină în lumea păgână.

Apostolul a vizitat cel puţin de două ori adunările tinere, pentru a le întări în credinţă şi pentru a preîntâmpina la timp eventualele dezvoltări greşite. Astfel, în cea de-a treia sa călătorie misionară a venit din nou la Filipi (Faptele Apostolilor 20.1-6).

De atunci au trecut mulţi ani, iar acum apostolul se găsea ca întemniţat în Roma (Filipeni 1.17; 4.22). Ce s-a întâmplat cu filipenii? Isus, Domnul şi Supraveghetorul lor, i-a îngrijit şi i-a ocrotit cu credincioşie în toţi acei ani. Nici Pavel, slujitorul Său devotat, nu i-a lăsat singuri. Întotdeauna, în toate rugăciunile, a păşit pentru ei în faţa tronului de har (1.4). Putea rămâne acest lucru fără roade? Cu siguranţă, nu! Ele s-au arătat la ei în

Părtăşia lor la Evanghelie

1. Daruri materiale: deja de la „începutul Evangheliei“, când erau „începători“ în credinţă, filipenii i-au trimis apostolului, după ce acesta plecase din Macedonia, de două ori câte un dar (Filipeni 4.15). Mai târziu, la o altă vizită a apostolului în Filipi, când ei înşişi au fost în mare necaz, au strâns pentru sfinţii din Iudeea, care erau în nevoi din cauza prigonirilor suferite. Despre acest lucru, Pavel a scris: „În mijlocul multelor necazuri prin care au trecut, bucuria lor peste măsură de mare şi sărăcia lor lucie, au dat naştere la un belşug de dărnicie din partea lor. Vă mărturisesc că au dat de bunăvoie, după puterea lor, şi chiar peste puterile lor. Şi ne-au rugat cu mari stăruinţe pentru harul şi părtăşia la această strângere de ajutoare pentru sfinţi“ (2 Corinteni 8.2-4). Acum, când apostolul se găsea în nevoie şi în închisoare, Epafrodit a venit ca trimis al filipenilor pentru a-i aduce darul lor din propria lor lipsă (4.18, 19).

Nu erau toate acestea mărturii mişcătoare pentru dragostea filipenilor faţă de Domnul (2 Corinteni 8.5), faţă de apostolul Său şi faţă de toţi credincioşii? Unde este prezentă o astfel de dragoste continuă, acolo starea inimii este bună. Aceasta era dovada că în inimile lor nu avea loc lumea, ci numai Domnul, lucrarea Sa şi interesele Sale.

Apostolul numeşte aceasta „părtăşia voastră la Evanghelie“. El era încredinţat că Dumnezeu, care începuse în ei această lucrare bună, o va duce la bun sfârşit până în ziua lui Isus Hristos (1.5, 6). Ce frumoasă şi binecuvântată este viaţa unui credincios care merge pe această cale, prin harul lui Dumnezeu, din prima zi a întoarcerii sale la Dumnezeu până la sfârşit! Domnul are pregătită o răsplată mare pentru cei care Îl cinstesc în acest mod.

Părtăşia la Evanghelie este desigur multilaterală şi ea nu s-a epuizat la filipeni numai în darurile materiale pentru slujitorii Domnului şi nevoile sfinţilor. În continuare citim că:

2. Îl aveau pe apostol „în inimă“ (1.7). Vom încerca să explicăm ce înseamnă aceasta printr-un exemplu: Un tânăr, căruia Domnul i-a dat daruri, este chemat de El în slujbă într-o ţară îndepărtată. Pentru părinţii credincioşi, aceasta este o jertfă mare, pentru că trebuie să-l lase să plece aşa departe. Dar ei îl au în inimă. Ei îl însoţesc în gând în călătorie şi aşteaptă cu emoţie relatările lui. Tot ceea ce întâmpină, osteneala lui, roadele muncii sale, pericolele, sănătatea lui, toate acestea îi interesează foarte mult. Nu trece nici o zi în care să nu păşească în faţa tronului de har, pentru ca să mijlocească pentru el corespunzător veştilor trimise. Ce întăritor trebuie să fie pentru tânărul acela gândul: părinţii mei iau parte la evenimentele şi slujba mea de aici; ei se roagă pentru mine, pentru că sunt în inimile lor!

Tocmai aşa era şi apostolul Pavel în inimile filipenilor. Şi pentru el, aceasta era o mare mângâiere, o puternică îmbărbătare.

Acest lucru s-a arătat deja din primele zile ale prezenţei sale în Filipi. Imediat după ce Domnul a deschis inima Lidiei, trimişii Săi, Pavel şi colaboratorii săi, au fost primiţi în casa acesteia. Ea le-a deschis casa şi i-a rugat să primească ospitalitatea oferită, care probabil a avut ca urmare mult necaz şi chiar prigoană (Faptele Apostolilor 16.12-15). Şi în cazul temnicerului a fost la fel. Chiar dacă meseria sa dură îl făcea insensibil, o dată cu credinţa a venit în inima sa şi dragostea. Primele impulsuri ale dragostei au fost acordate acestor slujitori maltrataţi ai lui Dumnezeu. „Şi i-a luat la el chiar în ceasul acela din noapte şi le-a spălat rănile“ (Faptele Apostolilor 16.33). Şi aceasta înseamnă părtăşie la Evanghelie.

3. Rugăciuni pentru apostol: Când apostolul a scris această epistolă, ştia că putea conta pe interesul filipenilor în ceea ce priveşte lucrarea Domnului şi situaţia lui personală, deoarece era „în inimile lor“. Ei ştiau că Domnul îl alesese „să ducă Numele Său înaintea naţiunilor şi a împăraţilor şi a fiilor lui Israel“ (Faptele Apostolilor 9.15), dar şi că fusese aşezat pentru apărarea şi întărirea Evangheliei (1.7 şi 16). Cum i-ar fi putut fi de ajutor în acest sens? Fiind „împreună-părtaşi ai harului“ în această slujbă (versetul 7). Pavel putea îndeplini această lucrare grea numai dacă făcea uz în totul de harul lui Dumnezeu; ei îl puteau ajuta în acest sens numai dacă îl sprijineau şi cereau prin rugăciuni acelaşi har pentru el.

Inima necredincioasă se întreabă probabil dacă rugăciunea este un ajutor real, dacă nu cumva depinde de capacitatea, iscusinţa şi armele luptătorului. - În acest sens putem privi la o experienţă impresionantă a poporului Israel: Iosua şi poporul erau în luptă cu Amalec (Exod 17). Moise, Aaron şi Hur erau însă pe vârful dealului. „Când îşi ridica Moise mâna, învingea Israel, iar când îşi lăsa mâna în jos, învingea Amalec“. Cu aceleaşi capacităţi, cu aceeaşi putere naturală şi cu aceleaşi arme, poporul câştiga sau pierdea, fără să-şi poată explica motivul. Secretul consta doar în ridicarea şi coborârea mâinilor celui care se ruga pe munte. - Şi apostolul cunoştea acest secret. Fără rugăciune, victoria Cuvântului era pusă la îndoială. Rugăciunea deschide „uşa pentru Cuvânt“ şi dă îndrăzneală şi putere pentru vestire (Coloseni 4.3; Efeseni 6.19, 20). De aceea apostolul Pavel i-a îndemnat mereu pe fraţi şi pe surori în epistolele sale: „Rugaţi-vă pentru noi“. Ei trebuiau să facă tot

timpul rugăciuni şi cereri prin duhul şi să vegheze la aceasta cu toată stăruinţa pentru toţi sfinţii şi „pentru mine“. Dar la fel ca luptătorul de pe front, cel care se roagă trebuie să ştie unde au loc atacurile şi ce trebuie apărat, unde ameninţă pericolul şi care sunt intenţiile duşmanului. De aceea apostolul le-a dat aici filipenilor săi iubiţi, care îl aveau în inimă, ştiri exacte despre scena de luptă din Roma (1.12-18), în speranţa că ei, conform împrejurărilor descrise, vor interveni pentru el în rugăciune (versetul 19). Filipenii au ştiut că în ceea ce priveşte „apărarea Evangheliei“, căreia apostolul i se dedicase în mod deosebit, era vorba de întreaga Evanghelie, deci de totalitatea adevărurilor mântuirii în Hristos, de gândurile lui Dumnezeu cu privire la Persoana Sa şi la cei care se află în legătură cu El. Această Evanghelie deplină, pe care o vestea Pavel, era atacată de puterile întunericului şi de aceea trebuia apărată. Acest lucru stătea înaintea inimilor filipenilor când se rugau pentru apostol.

Observăm deci cât de important era că filipenii îl aveau pe apostol „în inimă“. De aici a rezultat o mare binecuvântare pentru el, pentru lucrare, pentru credincioşii de peste tot şi pentru răspândirea Evangheliei.

Pavel nu mai este printre noi. Astăzi sunt alţi fraţi puşi de Domnul pe ogorul larg al pământului mai ales „pentru apărarea şi întărirea Evangheliei“. Îi avem în inimă? Ne interesăm de slujba lor? Ne interesăm de sănătatea lor? Suntem mereu pe munte pentru a ne ruga pentru fraţii de pe front şi din luptă? Să nu uităm că mult din succesul acţiunii lor depinde de faptul dacă suntem fideli sau nu în rugăciune pentru ei.

4. Slujbă directă la Evanghelie: „părtăşia la Evanghelie“ nu s-a restrâns în cazul filipenilor numai la ajutorul pentru apostol şi colaboratorii săi, chiar dacă această latură a slujbei apare în prim-plan în epistola către Filipeni. În cetatea lor şi în împrejurimi, ei înşişi stăteau pe terenul de luptă pentru a vesti şi a apăra Evanghelia (a se vedea 1.27-30). Faptul că aveau „potrivnici“, că le fusese dăruit să „sufere pentru Hristos“ şi să ducă aceeaşi luptă ca apostolul, toate acestea erau dovada că ei duceau oamenilor Evanghelia pentru a-i conduce la Mântuitorul, că lumina umblării lor irita opoziţia şi că trebuiau să lupte pentru păstrarea învăţăturii curate. Apostolul le-a amintit că trebuie să umble în chip vrednic de Evanghelia lui Hristos (1.27). Acest lucru s-a arătat printre altele în faptul că în propriile rânduri domnea deplină unanimitate şi toţi luptau împreună pentru „credinţa Evangheliei“.

Astfel, prin diferite exemple din Cuvânt ne-am amintit ce trebuie să se găsească la noi din ziua întoarcerii la Dumnezeu. Să ne amintim mereu de acestea şi să umblăm în ele „din cea dintâi zi până acum“, până la ultimul nostru ceas aici, jos! Domnul va veni în curând; „atunci, fiecare îşi va primi lauda de la Dumnezeu“ (1 Corinteni 4.5).

clickbible.org